

Livet er strålende solskin

Født i 1946 er det jo ikke nogen hemmelighed, at han efterhånden er blevet ældre, men *den vej skal vi jo alle*, og de, der møder ham, bemærker nok den ild, der til alle tider brænder i kunstneren.

Selv taler han om, at livet er et solskinsliv.

Igen er sommeren '88 et vendepunkt.

På den *brogede* markedsplads i *Almuñécar, Costa del Sol* sad han alene med sine akvareller. Få dage forinden havde han kysset kæresten *farvel og på gensyn* hjemme i det elskede *Gudbjerg*; selv fortsatte han op ad solkysten, draget af omgivelserne – og lysten.

Den dag blev livet for alvor intenst.

– Tænk engang! Der sad jeg under sydens strålende sol, langt hjemmefra, og malede. Det eneste jeg nogensinde har haft lyst til. Jeg følte mig meget privilegeret.

Privilegiet består i at finde (og erkende) sin rette hylde i tilværelsens store butik; når han nu ser tilbage på det liv, han har levet, kan han godt se, uden på den måde at ville opfattes som skæbnetro eller religiøs, at *det ligner et sammenfald af omstændigheder*.

– Jeg indrømmer, at jeg har været heldig, begunstiget, måske, men jeg har også turdet og villet det her.

Desuden må jeg tro på, at jeg har haft et fundamentalt flair for maleriet, da folk altid har været interesseret i det, jeg har lavet.

Når tredje generation af samme familie besøger *Figenhuset*, fordi de ønsker et maleri af Flemming Møller hængende derhjemme, så vidner det i høj grad om en kunstner, der gør kunsten levende og nærværende.

For ham er den anerkendelse hele livet værd.

Man siger jo, at man maler sig selv, og for mit eget vedkommende er det ikke løgn.

Jeg synes, det er dejligt at være til og hvert eneste store maleri, hver eneste lille tegning er et udtryk for den livsglæde.

Kun museumsverdenens lukkede land kaster en snert *malurt* i hans bæger.

Ganske vist donerede Lektor Ulla Lund Christensen sin omfattende samling af malerier og tegninger med motiver fra *Christiansø* til *Gudhjem Museum*, blandt disse et af Flemmings egne værker, men hele samlingen står givetvis på *magasinet og samler støv*.

Han tager selv toppen af den bitre eftersmag ved lakonisk at bemærke:

– Nå, jeg er da så meget nede på jorden, at, hvis jeg bare kan male, elske, sove og spise hver dag – og få dagligdagen til at fungere, så har jeg ikke længere ambitioner om noget særligt.

Det er den enkle, men store *visdom*, som kommer med alderen; undervejs går det op for en, at livet er *en lang erkendelse*; noget Karen Blixen²¹ har udtrykt allerbedst: *Jeg selv vil nærmest sige, at man er fri, når man er i stand til at elske de love, som ens tilværelse er underkastet*.

Sagt i samme åndedrag er der hverken fornægtelse eller fortrydelse at spore hos Flemming Møller:

– Jeg håber, jeg falder om foran staffeliet og skal bæres ud; det er mit liv og sådan ønsker jeg at dø.